

Църковен вестникъ

излиза всѣма седмици
приложено четир
пата въ годишната

Годишната цѣна на
Църковен вестникъ,
заедно съ
приложеното
за България 10 лева, а
за странство 13 лева.

Единъ брой 15 ст.

ЦЪРКОВЕНЪ ВЪСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

Единъ брой 5 стотинки

Анонсагата е годи-
шенъ и
всѣкога прѣплатена

Всичко, относящо се до
вѣстника се праща
до администрацията на
«Църковен вестникъ»
въ гр. София.

За обявления се плаща
за първи пътъ въ 20 ст.,
на редъ съ гармондъ,
за всѣко повторение по
15 ст.

Неплатени писма не се
приматъ. — Рукописи
за седмичното издание
не се повръщатъ

† Антоний, митрополитъ петербургски.

На 2 т. мѣсець, ноемврий е прѣдалъ Богу духъ, въ прѣстолния си градъ, Петербургскитъ митрополитъ Антоний, първоиерархъ на руската църква и прѣдседателъ на руския Св. Синодъ.

Покойниятъ почива на 67 годишна възраст, на 32 година отъ служението си на църквата, на 26 год. отъ като е епископъ и на 14 година отъ като е митрополитъ Петербургски. Свършилъ е Казанската духовна академия, билъ е докторъ по богословието, първоначално доцентъ, послѣ професоръ въ Казанската и Петербургската академии по омилетика. Още като доцентъ въ Казанската духовна академия, покойниятъ, вслѣдствие дифтеритъ, е загубилъ и съпругата и двѣтъ си деца. Подиръ това нещастие, той приема монашеското и свещенослужителско звание и се отдава всецѣло на служане на св. православна църква и на родината си.

Митрополитъ Антоний се е отличавалъ съ силенъ умъ, съ меко сърдце и добродушие и съ голѣма скромность. Достъпенъ е билъ за всички, всѣкога е изслушвалъ, всѣкиго изслушвалъ е и вземалъ въ съображение всички мнѣния, изходящи, както отъ събратията му, тъй и отъ паството му. Въ Петербургската митрополия той първи е далъ примѣръ на скромность: отстранилъ е пишността, вмѣсто скъпите и цвѣтни, въвелъ е проститъ и черни облѣкла. Вмѣсто, като прѣдшественитѣ си, да бжде погребенъ въ църквата на лаврата, завѣщалъ е тѣлнитѣ му останки да се поставятъ въ обикновенъ

санджкъ и да се погребатъ въ двора на лаврата, наредъ съ гробоветъ на братията, а надъ гърбаму да се постави само обикновенъ дървенъ кръсть.

Покойниятъ първенствуваше въ Русия и въ Руската църква въ врѣмена, когато бѣха настанали смутове, когато всичко се подигае и искаше свободи и реформи. И въ църквата едни искаха да оставатъ безизмѣнно на старото, други прѣдлагаха мѣрки крайни, радикални. Отъ сжщественно значение, естествено, бѣше — коя насока ще държи и поддържа първенствуваниятъ членъ на Руската църква. И благодарение на силата на ума си, на такта си, на добросърдечието си митрополитъ Антоний успѣ да удовлетвори дѣйствително погрѣбното и необходимото, да успокои вълненията, да сгласи крайноститѣ и да съедини за общото дѣло на св. църква.

Така, той минаваше за единъ отъ архиереитѣ, който виждаше нуждата отъ извѣстни промѣни въ реда на Руската църква, и намираще врѣме и начинъ, за да повдигне и подкрѣпи назрѣлитѣ въпроси по тия промѣни. Нему, главно, се дължи инициативата за съставяне прѣдсѣборното присжствие, което изработи проектитѣ за дѣйността на бждшия руски помѣстгенъ църковенъ съборъ. На неговата примирителна дѣйность, на неговия тактъ се дължи и това, че тия проекти се съставиха въ духъ на църковность и съборность, безъ всѣкакви крайности и отъ едната и отъ другата страна.

Покойниятъ минаваше сжщо за подрѣжникъ на идеята, че Руската църква трѣбва да получи по-голѣма свобода, по-голѣма автономность отъ държавата — и

да се отдаде на чисто християнски, творчески трудъ. Но и въ това отношение той запази спокойствието и умѣреность. Той, на примѣръ, не е съчувствувалъ твърдъ на оная насока у нѣкои отъ събратията си, които на послѣдъкъ под държаха усиленото участие на руския клиръ въ политическия животъ и борби на Русия. Християниятъ служителъ, споредъ него, трѣбва да стои колкито се може по-издигнатъ надъ житейскитѣ и политически борби и страсти.

Като е билъ за такава именно дѣйность на пастиря, на църквата, покойниятъ не се е опасявалъ твърдъ отъ прогласяване свобода на изповѣданието въ отечеството му. Не е намѣрилъ за добръ да се изпрѣчва и на теченията за граждански свободи на паството му. За това, той не е дигалъ гласъ нито срѣщу едното, нито срѣщу другото. Той съ съчувствие е посрѣщналъ акта на руския царъ отъ 17 октомврий, съ който се даряваха на Русия по-широки граждански свободи.

И понятно е, защо днесъ цѣла Русия — и църковна и свѣтска, всички почти течения — и консервативни и либерални, оплакватъ смъртъта на този достоенъ иерахъ на Руската църква.

Съ него руската църква дѣйствително изгубва единъ истински пастиръ, който съ ума, сърдцето и такта си запази въ бурни врѣмена висотата и достоинството на църквата си, която прѣдстоятелствуваше, примири крайноститѣ въ нуждата за новъ животъ, на сочи мнозина къмъ общата цѣль, — благого на църквата и отечеството.

Заедно съ Руската църква, и Българската православна църква еднакво съкрѣпи за отминалитѣ у Господа свѣтълъ умъ, чисто християнско и църковно сърдце на

блаженпочиналия петербурски
Митрополитъ Антония.

Миръ и память на духа му!

Свещ. Д-ръ С. Цанковъ.

Австро-Унгария освободителка на албанцитѣ.

Австро-Унгария, както се забѣлѣжи въ поминалия брой, се застъпя енергично за Албания. Основана вър принципа на народноститѣ, тя иска да създаде отъ Албания автономна държава Тази нейна идея е усвоило и днешното италианско правителство, но не и италианския народъ. Не може да се дири логика и послѣдователност между дѣлата и политиката на Австро-Унгария и на Италия. Когато се касае за тѣхнитѣ интереси, тѣ стѣпятъ на догмата за народноститѣ. Австро-Унгария, въпрѣки тая догма, която съ такава настойчивостъ и беззазорностъ днесъ поддържа, си присвои Босна и Херцеговина, чисто сърбски области. Сжщото стори и Италия прѣди два мѣсеца съ Триполитания... Двѣтѣ тия държави, подпомагани отъ Германия, искатъ да създадатъ автономна Албания, безъ това да е минавало прѣзъ ума на населението, което населява тая страна. Не отдавна, прѣди четири мѣсеца бѣ, когато албанцитѣ воюваха съ турскитѣ войски, прѣвзеха Скопие, заплашиха да взематъ и Солунъ, не да искатъ автономия и да се уредятъ въ модерна държава, за да се ползватъ отъ благата на културата, но да възвѣрнатъ на прѣстола Хаида и своето привелигирова но положение въ турската империя — да грабятъ и колятъ безнаказано християнскитѣ населения. У никой албански главатаръ идея за автономия. Дори и Исмаилъ Кемалъ, който прѣди нѣколко дни трѣгна отъ Виена за Дурацо съ инструкции да прогласи автономията на Албания. Който е слѣдилъ внимателно работитѣ въ Турция, ще си спомни, че сжщия този Кемалъ декларираше, какво албанцитѣ не искатъ да се отдѣлятъ отъ турцитѣ, нито да се отцѣпятъ отъ турската империя. Той бѣ правъ: у албанцитѣ нѣма нито ниционално съзнание, нито културна, нито религиозна връзка, нито пъкъ единъ езикъ. У тѣхъ има едно общо — грабвтелски и кървожаденъ инстинктъ. А това е най цѣнното качество за Австро-Унгария. Нейни-

тѣ дипломати искатъ да запазятъ този инстинктъ, като му дадатъ безусловна свобода и просторъ. За тѣхъ е нужно да се продължатъ безредицитѣ и крѣвнинитѣ на Балканитѣ, та да убѣдятъ свѣта, че въ Балканитѣ редъ и миръ нѣма и не може да има, додѣто Австро-Унгария не влѣзе въ Албания...

Кое, наистина, кара Австро-Унгария, която всѣкога е била глуха къмъ страданията на християнитѣ въ Балканитѣ, да се застъпя за албанцитѣ и дори да заплашва общия миръ за тѣхъ? Страданията ли на албанцитѣ я нудятъ на това? Свѣтътъ знае, че не албанцитѣ сж страдали, но отъ албанцитѣ сж страдали християнскитѣ народности на Балканитѣ. Въ всички войни, които Турция е имала отъ 18 вѣкъ до днесъ, албанцитѣ сж били орджията на В. Порта, имали сж всѣкога *carte blanche* отъ нея да грабятъ, безчестятъ и трѣбятъ християнитѣ. Въ днитѣ на Хаида Турция бѣха тѣ.

Може би културността на албанцитѣ кара Австро-Унгария да се застъпя за Албания. Но дѣ и въ що се е проявила албанската културно-способностъ? Дѣ сж културнитѣ имъ институти? Привилегировани и благодарствувани отъ турскитѣ султани, албанцитѣ прѣзъ петъ вѣка не използвахъ врѣмето да развиятъ у себе национално съзнание и да се прѣдадатъ на културна работа. А тѣ бѣха въ такива условия, при които можеха да направятъ чудеса и да дадатъ убѣдителни доказателство за своята културно-способностъ. Ако гърци, българи, сърби и арменци, при най-неблагоприятни условия, си създадоха училища, общини, интилигенция и книжнина, ако тѣ сами съ свои срѣдста, при постоянни прѣслѣдвания отъ властитѣ, се издигнаха надъ турцитѣ, като ги изоставиха далечъ задъ себе си, защо не сториха досега това албанцитѣ, които имаха властта и бѣха господари въ империята?

Може би албанцитѣ сж едно етнично цѣло, споено съ една идея, една религия и едни тежнения днесъ. Ако е това, въ що и дѣ се прояви то и кой го констатира? Не е ли непровержимъ фактъ, че албанцитѣ сж разпокжсани религиозно и че мухамеданитѣ албанци не могатъ да гърпятъ католицитѣ и правословнитѣ албанци и наопаки. Не е ли неопровержимъ фактъ, че албанцитѣ нѣматъ книжнина, нѣматъ обща азбука и че и днесъ спорятъ, коя азбука да приематъ — турската, латинската или грѣцката? Не си ли служатъ и съ тритѣ тия азбуки? Но име единъ фактъ,

който никой не може да отрече: това е фактътъ, че албанцитѣ, които не могатъ да се разбиратъ на албански, си служатъ съ славянски, и часть отъ южнитѣ албанци и съ грѣцки езикъ?

Ясно е, като день: Австро-Унгария туря идеята за автономна Албания въ устата на платени албанци, не да създаде албанска държава, за каквато никой въ Албания не мисли, но да си приготви нова Босна и Херцеговина. Австро-Унгария е своеобразна освободителка...

Д. Мишевъ

Свещ. Д-ръ К. Цѣновъ.

Турскитѣ защитници

Недостойната борсова европейска преса стѣпи въ своята роля. Кореспондентитѣ ѝ въ Цариградъ започнаха да пращатъ депеша въ защита на „хуманнитѣ отомани“. А тази преса печати всичко това, разпространява го по много страни, като се мжи да убѣди свѣта, че турцитѣ сж мирни и челоувѣколюбиви хора, а балканскитѣ държави имъ нанасятъ само обида и клевета, дѣто имъ приписватъ звѣрства и изстѣпления. За примѣръ посочваме на виенския нѣродавенъ вѣстникъ „Neue Freie Presse“, който дава мѣсто на слѣдното съобщение отъ цариградския си кореспондентъ:

„За опровержение разпространитѣ съобщения отъ Атина, София и Бѣлградъ за нѣкакви си мними кланета, грабежи и други злодѣяния, извършени отъ страна на турскитѣ солдати, възъ основа докладитѣ на чуждестраннитѣ кореспонденти се установява по най-положителенъ начинъ, че държанието на отоманскитѣ войски е било изправно въ всѣко отношение. Наистина, много войници сж се обѣрщали къмъ населението за храна, но това никакъ не е било въ заплашителна форма. И затова, споредъ свидѣтелството на тѣзи довѣрени хора, никждѣ не могатъ да имъ се припишатъ нѣкакви си грабежи или злодѣяния“.

На това съобщение низъ противопоставяме депешата до английския вѣстникъ „Дейли Хроникль“:

„Тѣлпи отъ турска пѣхота, прогонена откъмъ Люле-Бургасъ, пристигатъ въ Родосто, изгладнѣли, изнурени и наежени противъ „гюуритѣ“. Солдатитѣ грабятъ, каквото намѣрятъ и изнасятъ женитѣ. Градътъ билъ подпаленъ на 7 мѣста едноврѣменно. Жени и дѣца били хвърляни въ пламъцитѣ и пр...“

А кореспондентът на „Новое Время“ описва по слѣдующия начинъ подвижитѣ на турския аскеръ въ с. Айвали: „Дѣйствителността надминаваше всичкитѣ мои очаквания. Съ собственитѣ си очи видѣхъ жени съ разпорени утроби. Видѣхъ осемъ мѣсеченъ плодъ съ отрѣзани рѣцѣ. Тамошниятъ свещеникъ Лазаръ Атанасовъ, свършено побѣлѣлъ човѣкъ, лежеше на земята съ разсѣченъ на двѣ черепъ. Самъ видѣхъ двѣ дѣца, едното на 4, другото на 2 години съ промушени коремѣ. Навѣрно, озвѣрнитѣ турски солдати сж ги научавали на щиковегѣ си и така сж ги носили въ въздуха. Видѣхъ до 50 трупа, а общото число на убититѣ възлиза на 200 души. Още се откриватъ въ кѣшитѣ все нови и нови жертви. Току що донесоха едно пеленаче съ голѣма рана отъ щикъ въ едното око“. . . „Досега азъ се огнасяхъ скептически къмъ разказитѣ за звѣрствата въ Македония, но сега трепера отъ мисълта, че съмъ могълъ да считамъ турцитѣ не варвари. Тѣ сж чудовища. Селото Айвали не трѣбва да се забравя“.

Ние бѣхме направили едно изложение на това, що се знае досега за нехубавитѣ дѣла на турцитѣ, но го не помѣстихме тукъ, защото сметохме за безполезно и крайно мъчно да можешъ накара нѣкого да види фактитѣ, които не хармониратъ съ неговитѣ „жизнени интереси“. Ужасъ го обзема човѣка прѣдъ тази двойна атака: отъ страна на турцитѣ и отъ страна на борсова Европа. Ако тѣзи хора не желаятъ да застанатъ лице съ лице срѣщо грозната истина и да апелиратъ къмъ човѣчеството да се прѣкрати всичко това, то дългъ имъ се налага да мълчатъ. Чудно и необяснимо ни става, какъ така тѣзи хора могатъ да продаватъ своето човѣшко достойнство и то само за туй, че имали нѣкаква си изгода отъ това. Жалка нравствена култура! Турцитѣ и тѣхнитѣ адвокати ще бждатъ изправени на праведенъ съдъ прѣдъ историята и човѣчеството и присѣдата на послѣднитѣ ще бжде по-грозна отъ тази на първитѣ, защото тѣ видѣха и светотатствено стѣпиха върху вѣлющата кръвъ на толкозъ мъченици и рекоха: Не, това не е било! . . .

Колко е интересна и публиката, която знае това, чете и не възстава срѣщо неправдата, нанасяна на мъченика-народъ, който е само кланъ и безчестенъ досега. Извѣстно ли е на тѣзи хора що значи *безчестие*?! Божията и човѣшката правда застава срѣщо тѣхъ и тѣ ще бждатъ побѣдени! . . .

Избавения раненъ

На 30 октомврий т. година си дойде въ селото ни ранения войникъ *Тодоръ Димитровъ* отъ сражението при г. Бунаръ Хисаръ. За него се твърдѣше отъ много други войници, че е убитъ и съсѣченъ отъ турцитѣ. Той е отъ 18 полкъ първа дружина, първа рота. Разказа слѣдното: „На 16 октомврий въ вторникъ стана голѣмо сражение при Бунаръ Хисаръ и Любе Бургасъ съ турцитѣ. Нашиятъ полкъ откри огънь и настѣпи. Сражението бѣ страшно, кърваво.“

Наши се раниха много въ тая опорита битка, но и отъ турцитѣ паднаха двойно повече ранени и избити. Менъ ме раниха въ лѣвото рамо и въ лѣвия кракъ. Азъ паднахъ на земята и се помъжихъ да стана, но не можахъ. Ржката ми увисна, а кракѣтъ ми се изкриви. Николай Стойчевъ отъ наше село ми прѣвързавитѣ и ме замина. Въ тоя моментъ нашитѣ отстѣпиха около 1—2 километра. Викахъ за помощъ, но никой ми не помогна. Около менъ имаше ранени и убити. Слѣдъ като се попокопитихъ малко, видѣхъ, че раненитѣ се изгубиха въ скоро време, вѣроятно, отидоха слѣдъ нашитѣ войски. Азъ окахъ, викахъ, но никой ми не помогна. Съгледахъ, че двама турски войника идатъ кждѣ менъ и бърже ме заобиколиха. Единтъ отъ тѣхъ извика на български: „Бре момче, дѣ си раненъ, голѣма ли е раната ти?“

—Милостъ, милостъ искамъ. Не ме убивайте. Азъ съмъ злѣ раненъ въ рамото и крака.

„Какво е името ти?“

— Тодоръ, отговорихъ.

Ние сме твой братя македонци, българии-войници въ турската войска. Ела седни на ржцѣтъ ни и хайде да те носимъ“.

— Охъ Боже, кждѣ ще ме носите! българии ли сте, ала защо турска форма и оржие имате?

„Хайде, хайде, Тодоре, не еврѣме за конушакъ, наждѣ заминаха вашитѣ войски?“

Азъ пос чихъ наждѣ и се хванахъ за рамената имъ. Тѣ скопчиха ржцѣтъ си и ме понесоха, слѣдъ заминалитѣ наши войски. Тогава казахъ въсебѣ си: *Имало е Богъ, има и земни ангели-пазители.*

Тия мой двама спасителя ме носѣха бързо, докато стигнахме при нашитѣ другари. Когато ме носѣха, все прѣдпазливо се озъртаха да не ги види и настигне нѣкой отъ турскитѣ войници. Оржието си бѣха

хвърлили още като ме взеха на ржцѣ.

И така, тия двама ангели-избавители били македончета, християни-българии, служили, като войници въ турската войска. Били изпратени да дирятъ неприятеля, като авангардъ-патрули.

Тѣ като пожелали да напуснатъ турската войска, отнесоха менъ, па и тѣ прѣминаха при нашитѣ войски. Сега се зачислиха въ Червеняи крѣсть за санитарии въ полка ни. Азъ имъ благодаря отъ душа и сърдце, задѣто ми спасиха живота, иначе щѣхъ да бжда непрѣменно жертва на турския ятаганъ.

Тия мой избавители винаги прѣзъ живота си ще ги наричатъ *два земни ангела*. По причина на усилената ми болестъ, съжелявамъ много, дѣто не можахъ тогава да ги попитатъ за тѣхнитѣ имената и фамилий, отъ кой градъ или село бѣха. Най учтиво и горещо ги замолявамъ да си кажатъ имена било чрѣзъ писмо или вѣстникъ.

„Моята искрення дълбока почитъ къмъ тѣхъ“.

Това ми съобщии тежко ранениятъ войникъ Тодоръ, когото посѣтихъ въ домѣтъ му. Днесъ го изпратиха домашнитѣ му въ в. търновската държавна болница на лѣчение.

с. Бѣла-Черква, 30/X. 1912 год.

Свещ. П. Франговъ.

Прѣговоритѣ по примиренето

Българското правителство отъ име на съюзнитѣ държавии е вржчило чрѣзъ Руския посланикъ въ Цариградъ на великия везиръ, Кямилъ паша, условията за примиренето. Макаръ телеграфнитѣ агенции отъ Цариградъ да съобщиха, че прѣдложениитѣ условия били отхвърлени, защото били неприемливи, турското правителство увѣдомило, че назначило за делегати да водятъ прѣговори за примиренето Назъмъ паша, генералисимусетъ на турската армия, Изетъ паша, бившиятъ началникъ на щаба, Шабанъ бей, юрисконсултъ, като поканило и българското правителство да назначи своитѣ делегати. Отъ страна на България назначени сж за делегати, г. Дръ Ст. Даневъ, прѣдседател на Н. Събрание, генералъ Савовъ, помощникъ на главнокомандующия, генералъ Фичевъ, началникъ на генералния щабъ и за секретарии г. г. Чапръшиковъ и дръ Н. Станчовъ.

Делегатитъ вече сж въ Чаталджа. Първата срѣща е станала на 12-и того въ Бакчи кьои, прѣдъ Бююк-Чекмежде. Отъ турска страна сж се явили двама новоназначени делегати Решидъ паша, министър на търговията и Али Риза, полковникъ. Въ първата срѣща делегатитъ рѣшили да възложатъ на двата генерални щаба да опрѣдѣлятъ деморкационната линия. Въ срѣда, на 13-и, делегатитъ ще иматъ втора срѣща.

Отзиви по примирието

Лондонскитъ в. *Таймсъ* пише :

... Съюзницитъ искатъ да се прѣдадатъ Одринъ, Шкодра, Янина и пр. . . Тѣ по-нататкъ обявяватъ, че Цариградъ, брѣговетъ на Мраморно море и Дарданелитъ съ малкъ кжсъ близка територия може да остане на Турция. Остатъкътъ отъ европейска Турция трѣбва да се отнеме отъ Турция и мине въ владѣние на съюзницитъ. Радваме се, че съзницитъ сж се отказали отъ желанието да влѣзатъ въ Цариградъ. . . Думата има сега Турция. Ако е умна, тя ще се подчини на сждбата си съ онова достоинство и покорностъ, които не сж напускали турцитъ въ най-мрачнитъ имъ неуспѣхи и нещастия. Сами тѣ поискаха условията и получиха най-добритъ, каквито можеха да очакватъ. . . Декретитъ на сждбата сж написани : Европейска Турция, съ изключение на единъ малкъ жгълъ, изчезва отъ картата.

Ние станахме тълкователи на широкото обществено мнѣние, когато на нѣколко пжти увѣщахме България да не закача Цариградъ; но, ако Турция сега принуди българитъ да насилатъ чаталджанскитъ линии, нито единъ гласъ нѣма да се издигне противъ окончателното изпжждане на турцитъ отъ европейския континентъ". . .

Парижскитъ в. „*Танъ*“ пише на уводно мѣсто :

„Турското правителство е отхвърлило условията на съюзницитъ. Това никого не изненадва. Още съ поискването да се отстѣпятъ чаталджанскитъ позиции, България и нейнитъ пълномощници задѣлватъ Турция да се остави на тѣхното благоволение. Дори побѣдени въ близката битка, не ще бждатъ въ по-лошо положение, отколкото е това, въ което ги поставя сключването на примирието“.

Сжщия вѣстникъ въ сжщия брой въ друга статия пише :

Турция иска особено да избѣгне опразването на чаталджанскитъ ли-

нии, които ще оставятъ Цариградъ на милостъта на българитъ прѣзъ врѣме на прѣговоритъ за миръ. Въ прѣки надеждитъ, които може да се породятъ въ Цариградъ съ бавежа на българитъ да прѣвзематъ Хадемъ-кьой и другитъ укрѣпления, които се издигатъ изъ пжтя за Босфора, изглежда малко вѣроятно, че едно продължение на неприятелствата може да измѣни положението въ полза на турцитъ. Макаръ, казватъ, да сж дадени въ Цариградъ, известни мнѣния, които прѣпоръчватъ да се упорствува и които увѣряватъ, че България е въ края на силата си, трѣбва да се надѣваме, че Кямилъ паша схваща, какво смѣлото рѣшение, което е взелъ да отблѣсне прѣдложенията на съюзницитъ, ще има само за резултатъ да прибави къмъ ужаситъ на войната тжгата на холерата, която десектува турскитъ войници“.

Парижскитъ в. *L'Echo de Paris* пише :

... Великиятъ везиръ Кямилъ паша, които взе инициативата да иска отъ царъ Фердинандъ, чрѣзъ посрѣдството на руския посланикъ, да се почнатъ прѣговори за примирие, въ сжщото врѣме като е отхвърлил прѣдложенитъ условия отъ съюзницитъ, прѣдставилъ ли е контръ-прѣдложения? — Навѣрно, не. Турското правителство чака отъ България нови прѣдложения за разискване или по-скоро за пазарлъкъ. Отъ друга страна, споредъ свѣдения пристигнали снощи въ Парижъ, Портата, която прѣди три дни, изглеждаше покорна да остави всичко, за да запази Цариградъ, прави фолтъ-фасъ подъ внушения, чиито изворъ се догажда. . . Българитъ сж спрѣни на чаталджанскитъ линии. . . Артилерията на Назимъ паша се ржководи сега отъ германски офицери. Разгадава се послѣдницата. Упорството на турцитъ ще се ржководи отъ германски агенти. Иматъ ли тѣ официаленъ мандатъ?

Вѣрното е, че илюзията е голѣма въ Цариградъ. . . Да принудишъ съюзницитъ съ повече кръвъ да постигнатъ желанитъ резултати и за да наложимъ условия, които неминуемо ще извикатъ нови жертви, ще рече правителството, лошо съвѣтвано въ Цариградъ, да стори всичко да принуди българитъ да влѣзатъ въ столицата“.

Парижскитъ в. „*le Matin*“ пише : България, която води прѣговоритъ съ Турция, изглежда да показва въ своитъ искания единъ видъ умѣреностъ, на което, може да се прѣдположи, я съвѣтватъ силитъ. Въ отплата, Турция става смѣла. Герман-

ски агенти, овластени или не, я съвѣтватъ да упорствува“.

Дневникъ.

Св. Софийския митрополитъ. Н. Високопрѣосвещенство св. Софийския митрополитъ г. Партений, който бѣ боленъ отъ простуда, се подобрява въ здравиего си, но е принуденъ още да пази стаята си.

Въ болницитъ. Н. Прѣосвещенство св. Левкийскитъ епископъ г. Варлаамъ, викарий на св. Софийския митрополитъ г. Партений, редовно посѣща болницитъ въ столицата. При всѣка посѣта той отива отъ креватъ на креватъ и разговаря съ раненитъ. Съ отеческа утѣха той се отдѣля отъ всѣки раненъ.

Рилскитъ братя. На нѣколко пжти по-младитъ братя отъ св. Рилската обителъ молятъ да бждатъ приети за санитарни. Макаръ тази тѣхна молба да не е била посрѣшната съ готовностъ, съ каквато тѣ искатъ да се посветятъ да служатъ на раненитъ и болнитъ, тѣ не се отчайватъ. Слушаме, че тѣ подновили молбитъ си. Тѣ върватъ силно, че нѣма да се прѣнебрѣгне тѣхната молба и ще бждатъ зарадвани съ разрѣшение да изпълнятъ и тѣ своя братски и граждански дългъ къмъ раненитъ и болнитъ свои братия, скжпи и мили синове на България.

БОЙНОТО ПОЛЕ.

Прѣзъ изтеклата недѣдя, подиръ г. Деде Агачъ, окръженъ градъ на Бѣло море, нашитъ войски сж заели градовѣтъ Малгара и Кешанъ отъ Родоския снджакъ.

Обсадата на г. Одринъ слѣдва. Нашитъ войски все повече стѣсняватъ обсадния прѣстенъ обсаденитъ се чувствуватъ злѣ. Провизиятъ и мунициитъ имъ сж на приврѣшване. Между офицерството въ Одринъ, споредъ разказитъ на пльници, има силенъ клепжъ. Отчаяното положение принуждава обсаденитъ да правятъ по-чести излази, които имъ струватъ маса жертви. На 12-и обсаденитъ се опитали да излѣзатъ срѣцо южния български секторъ, но били отблѣснати съ грамадни загуби. Нашитъ войски сж доближи града около единъ километъръ повече. Падането на Одринъ е въпросъ на дни.